

Phonar Veritas m2 Style

HANGSUGÁRZÓK

ZajácZ Tamás 3 nappal 2 órával ezelőtt

Share

Amikor év elején először találkoztunk az észak-német Phonar ropogósan friss **Veritas p2 Style** hangsugárzójával, még épülőfélben volt sorozat, ám azóta teljes lett a létszám, a már megismert padlón álló modell mellett így egy-egy állványos típus, center, háttérsugárzó és aktív mélyláda alkotja a családot, amelyből ezúttal az m2 jelű monitort mutatjuk be.

A Phonar nem tör kínálatával a nagy gyártók babérajaira, mértéktartó specialistaként háromlépcsős termékskálát tart fenn, amelyen a Veritas Style a legalsó fokozat, ott is a legkisebb királyfi az m2, ha úgy tetszik, ő a cég legolcsóbb, sztereó felhasználásra szánt hangdobozza. Nemcsak ehhez mérten, de abszolút érteken is csinos kis darab az m2, bár törpének semmiképpen sem mondanám, hiszen viszonylag magas, karcsú építésű, olyannyira, hogy a Peerless gyártmányú, mindössze 13 cm átmérőjű, homorú porvédős, vaskos gumiperemű mélyközép sugárzó kosara csak lenyesett kerettel fért el a vaskos, rezonanciáknak ellenálló MDF falak között. Már megszoktuk, hogy a Phonar meglehetősen szűkszavú a műszaki háttérinformációkat illetően, a tölcésesen kimélyített fészekben ülő csipogóról sem tudunk többet, mint amit bárki ránézésre megállapíthat, egy 26 mm-es lágyszövet dóm egység felel a kétutas konstrukcióban a 2,5 kHz feletti frekvenciasáv megszólaltatásáért. A mindent elborító matt feketeség, a leplezetlen csavarfejek egyfajta komoly, stúdiós kiállítású funkcionális szépséget adnak a hangsugárzónak, a hangszórókat takaró selyemkeretet viszont szerencsére mágnesek tartják.

Maga a doboz közönséges téglatest, ezen a szinten még nem jár sem a különös Phonar ismertetőjegy, a hátrafelé döntött kiképzés, sem a furnérozás. Jár viszont pedáns kidolgozás, selymes tapintású festett fekete (vagy fehér) felületkezelés, gondosan elsimított élek és sarkok, nincs látható jele spórolásnak, visszafogott, de kimondottan gusztusos a külső. Hátul, a csipogó mögött mélyen a dobozba nyúló reflexkürtő nyílik, lejjebb két szemrevaló banánaljzat várakozik közvetlenül a kabinetre szerelve.

Ha úgy tartja kedvünk, a doboz aljába tartozékul kapott csavaros lábakat erősíthetünk, de biztos lesznek, akik különféle tüskékkel váltják ki azokat, vagy éppen állványhoz rögzítésre használják majd a menetes furatokat.

A Phonar hangsugárzók hagyományosan jól teljesítenek klasszikus akusztikus zenéken, így aztán nem szabadna meglepődnünk azon a felnőttes, nyugodt, szinte méltóságteljes hangon, amit az m2 szimfonikus megszólalásából árad, ám az efféle büszke, majdhogynem állódobozos teltség azért mégsem értetődik magától, pláne nem ilyen méretkategóriában. Sajnos régi harcostársam, a Meridian G51 receiver éppen gyengélkedik, ideiglenes helyettesével, az Audiolab 8300A-val a háttérben pedig nem pezdíti fel annyira a hangképet a kis állványos, mint év elején a p2. Most a szép dallamíveket bejáró szólóhegedű kimondottan lágy, puha hangszíneket használva megfontoltan, szinte már óvatosan játszik. Ígéretesen fülbemészó, mondhatni hallgatóbarát az alapállás, nincs benne túlfeszítettség, sem erőltetett fény, nyugalom járja át a levegőt, nem kápráztat el pillanatok alatt, hosszú távon viszont egész biztosan kifizetődik a harmónia. Nem mintha egy cseppet is fáradt lenne a hangkép, ahogy jó monitorhoz illően a sztereó is friss és nyílt, levegő járja át a hangszínpadot, markáns a térérzet. A választékosság az úr a levegőben, nem tolokodnak elő egymással versengő, kikiabáló részletek, sikerül egyensúlyba hozni az informatív jelleget és az atmoszférikus előadásmódot. A nyugalmas, kapkodástól mentes viselkedésnek természetesen nincs olyan mellékhatása, amitől lomhaság, erőtlenség telepedne az előadásra, erősen megveti a földön a lábát a kis Phonar, nem érezni, hogy gátja lenne az energiaáramlásnak, tisztességes súllyal, nyomatékkal pattintja elő a tuttkat. Szépen felépíti magát magas hangerőn is, persze ha nagyon akarjuk, észre fogjuk venni, hogy visszaesik a részletezés, ha sok az egyszerre szóhoz jutó hangszer, de még ezt a kis csalást is teljes jóindulattal műveli a hangdoboz, nem torzít bele a kivezérlési csúcsokba, nem elmossa, inkább csak jótékonyan elsimítja, ami már nem fér össze a képességeivel.

Élő jazzen még közvetlenebb hangzást kapunk, tovább nyílik a színpadkép, rendkívül alapos a megjelenítés, pár perc lehunyt szemű hallgatóság után akár papírra is skiccelhetnénk a zenekari felállást. A remek térélményhez nagyon barátságos, kimondottan lágy, bensőséges hangszerek járnak, hangosíthatjuk, ameddig tetszik, nem lehet éles, durva hangot kicsikarni az m2-kből, ritka megfogott, egységes, megbízhatóságot árasztó hangkép áll össze. Készségesebb sávszéleket kívánni sem lehetne, élénk, világos, nyílt a magastartomány, nincs jele, hogy visszafogná magát, gyönyörűen előjönnek a fémes ízek, nincs hiány pezsgésből, de minden a jó ízlés határain belül marad. Ám legalább ekkora áldás a szemtelenül jól eltalált, mintaszerű basszus, nagyon ügyesen gazdálkodik a lehetőségekkel a Phonar. Jelentős súlya, masszív jelenléte van a nagybőgőnek, friss lendülettel, fitten, dallamosan játszik, még azt sem lehet ráfogni, hogy nem megy elég mélyre, igen komoly dolgot raktak össze ott fenn Tarpan.

Erőteljesebbre hangszerelt popra direkter hang a válasz, izmosan lüktet, de azért nem fájdalmasan kemény Sting dala. Furcsa, hogy most először

megjelennek az élek, a sarkosság, valahogy megfáradt a hangulat, kevesebb az élet a zenében, még a basszus is karcsúnak tűnik. Sokkal jobban fekszenek az olyan elmélyült témák, mint pl. a Wish You Were Here a Pink Floydtól, aki ilyesmiket szeret hallgatni, azt teljes értékű, megtévesztően valóságú gitárhangokkal kényeztet a hangdoboz. A Deep Purple-szám a biztatóan telt akusztikus nyitány erejéig tovább táplálja az életkedvet, de aztán be kell látni, hogy a rockerkedés nem az m2 terepe. Ám még így sem vészes a történet, a magasak nagyon rendben vannak, kimondottan szépen énekel a szólógitár és persze az énekes is. Nem lehet panasz a hangnyomásra sem, stabil, tiszta, átható a zene, ám ehhez már tényleg kevés a mélyenergia, nincs meg a tapintható lüktetés, az elemi sodrás, de nem lehetünk annyira telhetetlenek, hogy ilyesmit is számon kérjünk a Phonar apróságain.

Nagy kedvenceim a kompakt állványos hangsugárzók, ők adják meg sorozatuk alaphangját, méretesebb testvéreiket is belőlük táplálkozva alkotják. Ők az igazi kihívás a tervezőnek, szerény membránfelületből, szűkös lökettérfogatból, még sok más kompromisszummal megküzdve kell kihozni a lehető legteljesebb hangot. Ebből vizsgázott ismét kitűnőre a Phonar ismeretlenül is nagyra becsült konstruktőre, aki ezúttal sem adhatott ki átlagosan semmilyen végeredményt a kezei közül. Nem a Veritas m2 Style a válasz minden kérdésre, de ha nem dúskálunk sem helyben, sem pénzben, és mégis hiteles akusztikus hangszereket, valódi énekhangot szeretnénk hallani, nagyon érdemes őt számításba venni.

Phonar Veritas m2 Style

Impedancia: 8 Ohm

Érzékenység: 87 dB

Teljesítmény: 75/100 W

Méretetek: 160×305×250 mm

Tömeg: 6 kg